

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. B.**, bytom K., proti žalovanému **Obvodnému úradu v Košiciach**, Komenského 52, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2009/09843 zo dňa 03. decembra 2009, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. júla 2010, č. k. 6S/5344/2010-12, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. júla 2010, č. k. 6S/5344/2010-12 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Košiciach podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zastavil konanie v dôsledku podania žaloby neoprávnenou osobou. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu

zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súhlasí s tým, že krajský súd správne vyhodnotil jeho účastníctvo v konaní o priestupku, keď priestupok bol prejednávaný z úradnej moci na základe jeho oznámenia, a preto v uvedenom konaní nemohol byť ani účastníkom konania. Avšak pokiaľ ide o úvahu súdu o splnení, resp. nesplnení podmienok na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa ust. § 247 a nasl. OSP uviedol, že súd nesprávne vyhodnotil splnenie jeho „aktívnej legitímácie“ na podanie žaloby k jeho „zákonným“ možnostiam v uvedenom konaní o priestupku, v ktorom mu zákon neposkytuje ako oznamovateľovi možnosť podať riadny opravný prostriedok. Namietal teda, že na jednej strane krajský súd konštatuje, že v uvedenom konaní o priestupku nemohol byť účastníkom konania a nemohol teda podať riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu žalovaného, ale na druhej strane súd zároveň konštatuje, že nie je ani legitimovanou osobou na podanie žaloby, a to z dôvodu, že nevyčerpal možnosť podať riadny opravný prostriedok. Ďalej uviedol, že v prípade, keby využil možnosť podať riadny opravný prostriedok, tento by sa mohol premeniť na spor o jeho legitímáciu ako účastníka v konaní o priestupku a prípadné rozhodnutie odvolacieho orgánu o potvrdení prvostupňového rozhodnutia o nepriznaní mu účastníctva v konaní o priestupku, by musel napadnúť žalobou v zmysle ust. § 247 a nasl. OSP, čo by mohlo mať za následok vyčerpanie premlčacej lehoty uvedeného priestupku. Ďalej uviedol, že keďže rozhodnutie sa stalo právoplatným potom, čo sa obvinení z priestupku vzdali odvolania, je tým podľa jeho názoru naplnená jeho aktívna legitímácia na podanie žaloby v zmysle § 247 ods. 3 OSP. Na základe uvedeného zastáva názor, že súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a uznesenie má povahu odmietnutia spravodlivosti.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril písomne dňa 31.08.2010 tak, že žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť, pretože podľa § 72 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, nie je účastníkom konania, napriek tomu, že bol oznamovateľom priestupku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 OSP žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 72 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), v konaní o priestupku sú účastníkmi konania:

- a/ obvinený z priestupku,
- b/ poškodený, ak ide o prejednávanie náhrady majetkovej škody spôsobenej priestupkom,
- c/ vlastník veci, ktorá môže byť zhabaná alebo bola zhabaná, a to v časti konania týkajúcej sa zhabania veci,
- d/ navrhovateľ, na návrh ktorého bolo začaté konanie o priestupku podľa § 68 ods. 1.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení, konanie v správnom súdnictve má kontradiktórnu povahu. Účastníkmi konania sú preto zásadne žalobca a žalovaný. Zákonodarca však neostal iba pri tomto konštatovaní, ale presne definuje, koho možno za takéhoto „žalobcu“ a „žalovaného“ považovať. Aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia. Z ustanovenia § 250 ods. 2 veta prvá OSP však vyplýva obmedzenie procesnej legitímácie na tie fyzické a právnické osoby, ktoré boli účastníkmi správneho konania a ktoré o sebe tvrdia, že ako účastníci správneho konania boli rozhodnutím, správneho orgánu ukrátené na svojich právach, t. j., že im takýmto rozhodnutím bola spôsobená ujma. Samotné tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach však nepostačuje. Takémuto tvrdeniu musí korešpondovať jeho subjektívne oprávnenie, ktoré vychádza z konkrétneho právneho predpisu.

Súd v každej konkrétnej veci v intenciách citovaných ustanovení posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby v správnom súdnictve.

Z obsahu pripojeného súdneho a administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil, že žalobca podal na Obvodnom oddelení Policajného zboru Košice – Ťahanovce trestné oznámenie. O tomto trestnom oznámení Okresné riaditeľstvo PZ v Košiciach rozhodlo dňa 16.10.2008 uznesením č. ORP-1876/1-OJP-KE-2008 tak, že podľa § 197 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku odovzdalo vec žalovanému na prejednanie priestupku, lebo výsledky vyšetrovania preukázali, že nejde o trestný čin, ale o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Na základe uvedeného uznesenia začal žalovaný dňa 02.10.2009 konanie o priestupku v zmysle § 18 zákona č. 71/1967 Zb., t. j. na podnet iného správneho orgánu.

Z obsahu pripojeného súdneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobca dňa 03.02.2010 podal na Krajský súd v Košiciach žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Okresného úradu v Košiciach č. A/2009/09843 zo dňa 03.12.2009, právoplatného toho istého dňa, ktorým žalovaný zastavil konanie podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvineným z priestupku preukázané.

Je nesporné, že v danom prípade žalobca nebol účastníkom správneho konania, a preto nie je osobou legitimovanou na podanie žaloby. Preto krajský súd konanie zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP.

Za týchto skutkových okolností bolo potrebné napadnuté rozhodnutie krajského súdu považovať za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preto odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 250k ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá OSP, keďže účastníkom v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Pr o t i t o m u t o u z n e s e n i u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková